

maa afgøre med din egen Samvittighed, om du kan forsvare dit Forhold til dine Forældre, . . . jeg ønsker ikke en Gang at udtale mig nærmere derom. Hvad jeg derimod som Moders fremtidige Raadgiver i alle praktiske Spørgsmaal føler mig forpligtet til allerede nu at præcisere for dig, er, at Faders Bortgang jo ogsaa vil faa en væsentlig Indflydelse paa de pekuniære Forhold derhjemme. Jeg véd, at Fader — i hvert Fald indtil den aller-sidste Tid — har ladet dig tilflyde endog meget rundelige Pengetilskud. Jeg vil sige dig, at han i saa Henseende — uden fra din Side at have mødt nogen Paaskønnelse derfor — har strakt sig endog ud over sine Kræfter. Og han har gjort det, for at han ikke skulde kunne bebrejde sig, at han har vist Ligegyldighed for dine Studier, fordi de bevæger sig paa Omraader, han ikke er i Stand til at bedømme; han har villet være sig bevidst at have ydet dig endog de allergunstigste Betingelser for Udviklingen af dine Evner.«

»Jeg véd det.«

»Denne Understøttelse vil naturligvis øjeblikkeligt bortfalde, dersom Fader skulde gaa bort. Moders Kaar vil jo da blive endog meget smaa, og det vil være en Nødvendighed at udvise den største Sparsommelighed paa alle Omraader.«

»I den Henseende skal du ingen Bekymringer have for min Skyld,« svarede Per. »Jeg har netop selv tænkt paa at lade dem vide derhjemme, at